

13

*Pe calea rea-s de mic. Ab, șterpeleam!
 Babaca-mi rupe oase (când nu fură)
 Și Ema-n răni de barță-mi da balsam
 Dar ea iubea mai tare o încurcătură.
 RitRot și el m-ar fi scăpat de viciu –
 „Amor nebun c-o fată de boieri?“
 El, amantlâc cu cipuri de siliciu,
 Purtând averi și taine de la fraieri.
 Și Monstrul să mă-ndrepte ar fi vrut
 Dar ce mai escobari erau și ei!
 Mă șterge de păcat cu-al tău sărut
 Ciupit din buze când păcate bei!*

Filipek picotea. Tot fumul gros de la rața rumenită plutea prin fereastră și se spârgea în nasul lui. Într-o tentativă de vis, încă vag format din elementele bucătăriei, stătea ca o gospodină cu mâinile-n șolduri și blestema cuptorul defect al vecinului. Se duse naibii toată moțâiala când adulmecă pași grei, primejdioși din camera cealaltă. Părul i se zbârli pe ceafă. Otik apăru, gigantic, astupând lumina din cadrul ușii. Nu-l cuprindea. Fălcile îi atârnavu pofticioase și găfâia rău prevestitor. Filipek își potrivea mai bine șezutul în scaun și, demonstrativ, se trase aproape de frigider. Dacă avea să se repeadă spre el, măcar să știe că-i bine păzit. Dar

Respectiv, colosul nu părea deloc impresionat. Ochiul său, abia întrezărit între streășina frunții și pomeții dolofani, îl măsurau nemulțumiți, ca pe un obstacol deranjant. Grămada de șunci își făcu loc, alunecos, prin tocul intrândului. Filipek se scotoci în buzunare după muzicuță. O linse ritualic și îngână câteva acorduri ascuțite. Se puse pe cântat, suav:

*Karel Cap avea o capră
 Iodili Iodili Io-di-di
 Cu o barbă calpă parcă
 Iodili Iodili Io-di-da
 Capră-n cârpe vino-ncoace
 Iodili Iodili Io-di-di
 Ca să-ți spârc limba rapace*

Monstrul se opri câteva secunde vrăjit, iar lăutarul de ocazie îl fixă bucuros și încurajator. O luă de la capăt, suflând și mai entuziast în găurile micului instrument. Zadarnic. Otik își reluă marșul molatic și apăsă spre frigider. Abdomenul uriaș se revărsă spre Filipek, sufocant, împingându-l ca pe o foiță. Mâinile scurte și obeze apucară hotărât ușa congelatorului. Când Filipek dădu să se ridice, dihania îi făcu vânt cât colo, cu tot cu scaun. Alunecă pe gresia lucioasă și se răsturnă în celălalt capăt al bucătăriei. „Otik! Vino-ți în fire! Otik, mai sunt două ore până la cină...“, îl somă el cu voce poruncitoare, dar Otik deja prinsese de capete jambonul uriaș, iar gura-i clămpănea excitată, lăsând să scape, pe la colțuri, firicele lipicioase, argintii. Filipek țâșni spre el, ca la rugby, însă placajul eșuă lamentabil în muntele de grăsime. Prelins la picioarele gurmandului, încercă

Respectă-l în muștele de gleză, dar laba formidabilă îl izbi cu toată puterea. Capul lui Filipek se opri în colțul pere-telui și ochii i se rostogoliră în orbite. Conștient iarăși, după un minut, îl privi disperat pe Otik cum rupe zdravăn din halca de carne. Atunci știu că nu mai are încotro. Scoase „țiparul“ de la brâu și, împleticit, se îndreptă spre namilă, zguduindu-i grumazul. Șocul elec-tric se revărsă în toată masa de grăsime, retezând întru-chiparea lăcomiei de pe picioare. Filipek era angajatul loial al agenției de pază și protecție Îngerul Tău. Nu e ceva neobișnuit ca semenii de-ai noștri să ne ofere ser-vicii de calitate și de înaltă expertiză pentru ocrotirea celor mai de preț bunuri pe care le deținem. Îngerul Tău avea un specific mai aparte. Îi proteja pe oameni de ei înșiși. Otik, de pildă, era un supraponderal mân-căcios ce-și pierduse de multă vreme orice simț al echilibrului alimentar. Avea două sute de kilograme și anevoie mai putea ieși din casă. Cu toate astea, nu contenea să-și facă rău, insistând să arunce în peștera fără fund cantități imense de hrană, la cele mai nepo-trivite ore. Deși avertizat de medici asupra riscurilor, pur și simplu nu izbutea să se abțină. Conștient de situația mizerabilă, profund întristat de izolarea în care se adâncea, Otik semnase un contract cu Îngerul Tău. Pare simplu, dar nu e. Mai întâi se face o evaluare generală a clientului. Protocolul de intervenție, în caz de urgență, are pași foarte riguroși. Apelul la forța fizică sau la alte mijloace constrângătoare nu poate precede epuizarea tuturor celorlalte căi mai subtile de a împie-dica manifestarea impulsului distructiv. *Karel Cap* avea o *capră* era cântecelul liniștitor murmurat de răposata lui mamă, pe când micuțul Otik era alăptat la sân. Filipek

Respect trebuie să-l înveț pe dinafară. Răspunsul clientului la muzică, poezie, dans sau orice alți stimuli sui-generis era testat înainte, pentru a lărgi cât mai mult repertoriul acelor mijloace de domolire bazate pe persuasiune și nu pe coerciție. Ca ultim resort, se putea apela la cătușe, bastonul electric, spray-ul cu piper, injecția tranchilizantă și, în cazuri extreme, pistolul cu bile. Se înțelege că o asemenea aplicare graduală a măsurilor de soluționare a crizei comportă fatalități și pentru îngerii păzitori. Filipek putea suferi, să zicem, o gravă comoție craniană în urma altercației cu nestăpânitul Otik. Numărul total de zile de spitalizare depășise deja o sută doar în cazul acestui angajat model, în cariera sa de gardian al celor nestăpâniți. Peste douăzeci de mii de coroane se dușeseră pe tratamente. Statistica arăta că, în afară de Filipek și Mila, toți ceilalți lucrători abandonaseră slujba la primul incident cu consecințe asupra sănătății și integrității fizice. Filipek a avut ambele mâini rupte, din cauza unui gurmand chiar mai agresiv decât Otik, două coaste fisurate, de la un veteran al alcoolului, nasul spart, de la un împătimit al bilelor silite în anus, leziunea timpanului, în urma unui meloman ahtiat după tonalități înalte. La rândul ei, Mila înregistrase și ea fisuri anale severe cu o nimfomană fără leac, sprâncenele arse complet, cu un piroman deznădăjduit, o rană profundă la antebraț, cu un înflăcărat adept al creștăturilor pe piele. „I-am strâns toate jucăriile nebunei. Erau ascunse peste tot. Penisuri lunguiete, vibratoare cu masaj, pompă vaginală, bile ceramice, tot ce-ți poți imagina. Am răvășit toate sertarele cu lenjerie, toate colțișoarele tainice. Ei bine, ce să vezi, într-o zi o pierdusem pentru o clipă din ochi. În dormitor, am auzit un mieunat ascuțit de

Respectiv pisică. A dat-o de gol cotoiul, František. Sărise ca ars când, lângă el, în pat, a descoperit un castravete. Trebuie să vezi cum fac pisicile când văd un castravete. E spectacol! Am intrat peste ea, dar m-am trezit cu un pumn direct în falcă. Am leșinat, normal, și coarda și-a făcut de cap cu castravetele în dosul meu.“ Așa-i povestea Mila lui Filipek, ușor amuzată, astăzi, după zece ani de la incident. Atunci se simțise teribil de umilită, ca femeie, fusese devastată, violată cu o legumă, în timp ce se afla în stare de inconștiență. A vrut să renunțe, să-și ia câmpii, să se ascundă, de rușine. Mai târziu, schimbul ei, Brigit, a pățit-o mult mai rău. Neatentă, n-a băgat de seamă când „crisalida amoroasă“ a sunat un grup de ciraci și i-a chemat în vizită. Patru bărbați vânjoși, cum să li se opună? „Știu cum e“, îi zicea resemnat Filipek. „Am avut un coleg, Jarek, era impotent. Așa că l-au trimis la o cotoroașă de-asta, în călduri. Într-o zi, a chemat mai multe nimfe de-ale ei și l-au împizdiruit pe bietul Jarek. Atâta batjocură a fost, că omul și-a pus capăt zilelor.“ Deși se intersectaseră de câteva ori pe la birou, Mila și Filipek s-au cunoscut mult mai târziu și, singuratici fiind, își mai țineau de urât, nopțile, unul altuia. Nu era vreo mare dragoste, ci mai degrabă un sentiment de solidaritate între seniorii angajați la Îngerul Tău. Se perindau atâția nou-veniți pe acolo, încât puține figuri mai rămâneau familiare. „De ce o faci? Pentru bani?“, îi aruncă Mila, într-o zi, indicibila întrebare. Filipek nu știu ce să răspundă, dar îi povesti o întâmplare mai puțin obișnuită, din adolescența lui. Unchiul Ruda căzuse în depresie de multe luni. Își pierduse soția și copiii într-un accident de mașină. A avut numeroase tentative de sinucidere. Otravă de șobolani, sedative,

Respectiv, lamă de arșă, tot în instrumentarul. Îl țineau sub supraveghere. Odată, Filipek rămăsese singur cu el și fu instruit să nu-l scape din priviri. Cum-necum, Ruda își luase un pistol. Tânărul l-a surprins în dormitor exact când și-l proptise la tâmplă. A sărit în ultimul moment, ca o felină, și i-a îndepărtat țeava ucigașă, dar, în zborul lui, fu atins în umăr de glonțul rătăcit. „Tragic!“, conchise Mila mișcată de poveste. „Nu mă întrebi ce-am simțit atunci?“, o provocă Filipek. „Am simțit o bucurie fără margini. Înțelegi? Nu, nu atunci când am realizat că l-am salvat pe unchiul Ruda. Atunci când am simțit arsura aceea în umăr. Știam exact ce s-a întâmplat. Trei-patru secunde înainte să leșin, asta am simțit, o plăcere nebună în umărul împușcat“, continuă bărbatul cu fascinație. „Ești straniu!“, îi zise Mila, dar, căzută pe gânduri, realizează că și ea avea o poveste. „Eu sunt o vorbăreață, după cum ți-ai dat seama, dar am stat cinci ani cu un taciturn“, spuse ea nostalgică. „Știi cum e să stai, zi de zi, timp de cinci ani, cu un taciturn?“, îl iscodi pe Filipek. Robin, fostul ei soț, era croitor, destul de cunoscut la vremea aceea în Praga. Lucra acasă, marea parte a timpului, și avea tăceri infinite. Rareori mormăia, neconvingător, un da sau un ba. În locul lui, vorbea mai tot timpul huruitul monoton al mașinii de cusut. „Știi cum e să stai ore în șir lângă partenerul de viață și să auzi doar hrrrr, hrrrr, hrrrr, ca un tors înnebunitor de mătă?“ „Trebuie să fi fost exasperant“, își dădu cu părerea Filipek. „Stai să mă gândesc“, ceru Mila o pauză, și-și aminti cu ochii închiși. Făceau dragoste liniștit, apoi el se ridica, își punea ochelarii și se așeza la mașina de cusut. Hrrr... Hrrr... Hrrr... Intra în casă, sfârșită după o zi de muncă grea, și-l găsea tot acolo. Hrrr... Hrrr...